

ŠOLSKI LIST IZBIRNEGA PREDMETA ŠOLSKO NOVINARSTVO IN NOVINARSKEGA KROŽKA

JANUAR 2022

UVODNIK

Prazniki. Sneg. Božič. Novo leto ... Vse to se je dogajalo zadnja dva meseca. Zakorakali smo v leto 2022. Vsak od nas je novo leto praznoval drugače, v krogu družine, prijateljev, tistih, ki jih imamo radi ...

Čakanje na novo leto je vsako leto zame nekaj posebnega. Odštevaš do polnoči in nato nazdraviš s kozarcem šampanjca oziroma otroci s sokom ali čim podobnim. Nato si voščimo srečno novo leto, se objamemo ... In je že tukaj drugo leto. Vse mine hitro: iz minute v minuto.

Naj bo leto 2022 brez skrbi, žalosti, sovraštva ... Naj bo to leto lepo. Vsak naj si ga ustvari po svoje. Naj vsak od nas uživa, saj življenje je eno samo. Samo enkrat se živi. Zato pa se prepustimo toku življenja, saj nikoli ne vemo, kaj nas čaka ta trenutek. Poskusimo se potruditi po svojih najboljših močeh, se ne predati in obupati; ampak upati na boljše in nekaj narediti za to. V tem letu tudi poskrbimo vsak zase, saj je med nami še vedno prisoten koronavirus, ki ga kar ni mogoče ustaviti. Med nami je že kar dve leti ... Toda menim, da smo se že vsi navadili takega življenja. Maske gor, maske dol, pa testiranja, cepljenja, razdalja ... Tako pač je in ničesar ne moremo spremeniti – moramo se držati ukrepov in biti odgovorni. Tako bo še kar nekaj časa; ampak ne bi rada tega – čeprav si sploh ne znam več predstavljati življenja brez korone. Bili smo vsi brez mask, hodili smo na prireditve, se med seboj družili ... Sedaj pa se le izogibamo drug drugega. Ne privoščimo drug drugemu sreče, zadovoljstva, le nekako smo »nesrečni in obupani«. Korona je prinesla čisto drugačen način življenja med nas, a VSE SE ZGODI Z RAZLOGOM. Je verjetno že moralo biti tako, kot je danes, kot je bilo včeraj.

Za konec bi še dodala: Naj vsak pri sebi naredi, kaj je dobro zanj. Kljub preprekam naj se potruži biti to, kar je v resnici, in stati za svojimi odločitvami.

NOVICE: Kaj imamo skupnega šolske novinarke in Portugalska?

Šolske novinarke smo bile že lansko šolsko leto del projekta Mladi poročevalci za okolje, ki ga pripravlja Ekošola. V tem projektu sodeluje več kot 70.000 dijakov in študentov ter 7500 učiteljev in mentorjev v 28 državah po vsem svetu. Letos smo šolske novinarke sodelovanje nadgradile v mednarodno. Začele smo si dopisovati s šolo na Portugalskem. Šolo so nam določili organizatorji Ekošole. Program Ekošola je mednarodno uveljavljen program celostne okoljske vzgoje in izobraževanja, namenjen spodbujanju in večanju ozaveščenosti o trajnostnem razvoju med otroki, učenci in dijaki skozi njihov vzgojni in izobraževalni program ter skozi aktivno udejstvovanje v lokalni skupnosti in širše. V mesecu januarju smo novinarke Ekipe, da te

skipa s šolo vzpostavile stik in se predstavile. Takoj so se odzvali. Izvedele smo, da se njihova šola imenuje Agrupamento de Escolas Gonçalo Sampaio. Šola stoji v majhni vasi, učenci pa živijo na podeželju. Pouk v živo se je pri njih začel 10. januarja 2022. Na Portugalskem se je koronavirusna različica omikron namreč v decembru močno razširila in že postala dominantna različica novega koronavirusa. Portugalska vlada je sicer več ukrepov na področju javnega zdravja znova uvedla že v začetku decembra. Že novembra so napovedali podaljšanje šolskih počitnic in obvezno delo na daljavo v prvem tednu januarja.

Šolske novinarke že razmišljamo o tem, da bomo portugalskim kolegom pripravile fotoreportažo naše prelepe dobropoljske doline, nestrpno pa pričakujemo tudi to, kar za nas pripravljajo oni.

IZ ŠOLSkih KLOPI: Urškino pismo staršem o življenju s povodnim možem

Osmošolci smo v okviru spoznavanja pesmi Povodni mož, ki jo je napisal France Prešeren, pisali domišljajske spise na temo Urškinega življenja s povodnim možem. Eden najzanimivejših izdelkov je bilo pismo sošolca Lana, ki se je vživel v Urško in pisal staršem.

Živijo mama in oče!

Ze en mesec sem ujeta s povodnim možem.

Kolikor sem uspela ugotoviti, smo nekje v Sredozemskem morju. Ne vem, kako je to mogoče, toda lahko diham, pišem in živim pod vodo. Dom povodnega moža, mislim, da je njegovo pravo ime Joško Vzlivar, se imenuje »atlantis. V svojem domu ima ogromno zlata in srebra. Nimam pojma, kje ga je dobil, izvedela pa sem, da je star 153 let. Morski ljudje lahko živijo kar 200 let. Ta novica vama ne bo všeč. Najbrž bom morala v ječo. Zakaj? Ribe so tukaj prijateljice, zato nam grozi ječa, ker smo eno ubili in pojedli. Spustili naj bi nas čez 814 dni. Kaj se bo zgodilo – ne vem?

Bodite vsaj vi dobro.

Urška